

[Kim Behnke]

med til at sparke det grundlag væk, som familierne havde for deres boligøkonomi, og så fik vi problemerne.

Men der kom jo også en løsning: Vi fik afskaffet stempelafgiften for en periode, og vi fik samtidig ændret en række andre love, og det var med til at skabe den mobilitet, som er nødvendig i det samfund, vi lever i i øjeblikket med arbejdsløshed og andre problemer.

Vi fik også hul på bylden i boligmarkedet. Vi kan i øjeblikket læse om, at man i realkreditinstitutterne for første gang i mange år ikke længe har en tilgang af tvangsauktionstruede eller tvangsauktionsramte boliger, som de ikke ved hvad de skal gøre ved. Vi kan læse, at man nu begynder at kunne konstatere, at man har et salg af boligerne, og at mængden af tvangsauktioner er faldende. Vi kan få at vide fra ejendomsmæglerne, at der igen er kommet gang i salget. Vi kan konstatere, at folk begynder at kunne se, at det hjælper nu, der er håb forude, nu kan også deres hus blive solgt, så deres privatøkonomi kan blive genetableret.

Så når vi frem til situationen omkring de boligforhandlinger, der var. Udgangspunktet fra vores side var ganske utvetydigt, at de ting, der var sat i gang omkring stempelfriheden, ikke i sig selv var nok, fordi de var ganske målrettede imod at forhindre en stigning i antallet af tvangsauktioner. De var ganske målrettede imod at få de truede familiers privatøkonomi rettet op igen, men der var selvfølgelig ikke nogen langsigtet boligpolitik i at have afskaffet stempelafgiften. Derfor gik vi til boligforhandlingerne med det ønske endelig langt om længe at få en langsigtet boligpolitik her i landet. Resultatet er behandlet i dag i form af en stribe konkrete lovforslag.

Og hvad kan man så konkludere? Ja, for det første er der ikke noget at hente for de mange familier, som stadig væk står – tillad mig udtrykket – med den ene fod på et stykke våd håndsæbe og den anden fod på en tvangsauktion. Nu er der ikke længere stempelfrihed, nu er der ikke længere mulighed for lettere at få boligerne omsat.

Det er altid svært at spå, især om fremtiden, men ikke desto mindre vil vi desværre komme til at opleve, at ejendomsmæglerne nu vil melde tilbage, at det igen bliver sværere at sælge husene. Kreditforeningerne vil fortælle, at antallet af tvangsauktionsramte boliger igen stiger

og de har svært ved at komme af med dem. Og der vil, som vi jo også har diskuteret her i Folketinget, rundt omkring ved retterne igen blive problemer med, at tilgangen af tvangsauktioner er så stor, at man kommer op på nogle ufor-skammet lange ekspeditionstider, der er med til at gøre det endnu værre for privatfamilierne. Det er konsekvensen af, at man fuldstændig fjerner den midlertidige boligpakke.

Men er der så ikke noget i den nye boligpakke, der kan tilgodese de familier? Nej, det er der ikke. Den familie, der hver eneste gang de skal afregne til kreditforeningerne og til bankerne skal skrabe hver eneste krone sammen for at kunne blive boende i deres hus, er jo ikke en familie, der så meget som drømmer om at skulle have et nyt badeværelse, foretage en gennemrenovering af huset, sørge for ekstra isole-ring osv. Nej, de kæmper bare for at kunne blive i deres hus, og de, der kæmper for at blive i deres hus, bliver nu ladet i stikken som følge af det boligforlig, der er indgået. Der er intet til dem. Skødestempellempelse og at man kan få lov til at ombytte 20-årige lån til 30-årige osv. er ikke noget, der hjælper dem med de økonomiske problemer omkring deres ejerbolig.

Så kan vi selvfølgelig godt diskutere med SF, om det ikke også er vigtigt at gøre noget for dem, der bor i en lejebolig. Men man er jo altså i den lidt bedre situation, når man bor i en lejebolig og betaler sin husleje, at huslejen er fastsat efter ganske stramme regler; men er man boligejer, ja, så er der jagtsæson hele året rundt, så kan det ene politiske forlig efter det andet uden problemer sparke økonomien væk under folk. Det er efter vores mening simpelt hen utilgiveligt.

Selv om det ikke i sig selv er andet end symptombehandling, har Fremskridtspartiet tidligere fremsat meget præcise forslag gående ud på, hvordan vi da i det mindste kan hjælpe folk en lille smule, nemlig forslaget om at indføre en ordning med frivillige tvangsauktioner, så man ikke skal vente 1-2 år eller måske endnu længere, før man kan få en tvangsauktion gennemført med deraf følgende store ekstra omkostninger, renteudgifter osv., men det forslag har ingen interesse haft i Folketinget. Det forslag bliver måske allerede i dette efterår, men i hvert fald til næste år, desværre endnu en gang en ubehagelig nødvendighed, når antallet af tvangsauktioner efter vores mening kommer til at stige igen